

KODUNURK

Jaak Tānavots

2009

Sisukord

<i>Õhtu toob koju lapse,</i>	5
<i>Seda maad madalat, maad lubikaheinalist,</i>	6
<i>Kodunurk</i>	7
<i>Mu ees on lahkelt lahti koduvärv</i>	9
<i>Kalmulised</i>	10
<i>Isa mälestuseks</i>	11
<i>Memm, kes seal nii logistab väravat,</i>	12
<i>Kõrge taevas ju kisub koomale</i>	13
<i>Ei tõuse mu käsi lingile,</i>	14
<i>Muld on raske</i>	15
<i>Vend, kuidas meil trööstida ema,</i>	16
<i>Sahk läbi roostetand ammu,</i>	17
<i>On külmad kivid lapiti veel aias</i>	18
<i>Ema kalmul</i>	19
<i>Juurtpidi mullas maasikad</i>	20
<i>Söödi ja joodi mu venna auks</i>	21
<i>Nii vähe lehekülgi oli mu venna eluraamatus. Nii vähe.</i>	22
<i>Nii söödi ja joodi mu venna auks</i>	23
<i>Kodunurk</i>	24
<i>Laps suuril silmil kuldset lille vahib,</i>	27
<i>See oli pehmes udus äiksejärgne õhtu.</i>	28
<i>Istun, poisike, väravakase all</i>	29
<i>Mis ma ootasin, poiss, seal kase all?</i>	30
<i>Oleksid sobinud küll, oleksid sobinud hästi</i>	31
<i>Aga nüüd on siin ääremaa</i>	32
<i>Lihtne on võõrana käia siin ringi,</i>	35

<i>KUUSK</i>	36
<i>Suvisted</i>	37
<i>Pidasin, poisike, pühi –</i>	38
<i>Tuules toomingas kui joobnud naine tantsib,.....</i>	39
<i>Toomemarjad</i>	40

Õhtu toob koju lapse,

*aga hommik ta kodust viib,
kui ta kuuleb kauguste kutset
ja kannab juba ta tiib.*

*Kas tagasi tuleb veel iial
või tema mälestus vaid
tuleb aeg-ajalt uitama siia,
kus temast mineja sai.*

*

*Seda maad madalat, maad lubikaheinalist,
seda mulda koredat, mulda kiviklibust,
seda mulda täis paelahmakaid*

*olen püüdnud unustad – päevast päeva,
püüdnud unustada aastast aastasse töö teisega –
unustada mulda – seda koredat kiviklibust.*

Unustada iseennast?

Kodunurk

*

*KODU...Siniste metsade taga
õitseb punane tõrvalill,
halli, madala katuse kohal
ripub ootuse tume pilv.*

*Kased kasvavad kõrgeks ja laiaks,
kuusel pilvisse ulatub pea
kuni keegi, kes mind ei tunne,
koju ahjukütteks need veab.*

*Aga madala katuse kohal
ripub ootus kui tume pilv,
kui ka sinisel aasal ei õitse
enam ainuski igatsuslill.*

31.12. '65

Mägistik

*Sammal, kiviklibu
siin ja seal,
valge mägistik
nende peal.
Valge mägistik -
hingelill.
Nukrus, aina nukrus
alvaril*

*Nukrus - mägistik -
silmis, suus,
kastehõbe rohul,
hõbejuus.
Väsind sammud.
Pudenenud paas.
Mälestusekillud
klibul maas.*

*Mägistik,
hõbedane õis,
kuival lool sa äsja
õide lõid.
Suvest suvesse
nii alvaril
õitsed sa,
mu mälestuste lill.*

*Mu ees on lahkelt lahti koduvärv
kui ootaks laia ilma hälbind last,
kes ammuilma läind siit välja ära.
Heameel näib olevat tal tulijast.*

*Siin teisiti ka suvepäike särab,
õhk magusasti lõhnab madarast.
Võib-olla selle kodutunde pärast
on mulgi kergem, kindlam jalaast.*

*Üks nägu ilmunud on aknaruutu
ja kiirustades kohe ära kaob,
et tulijale lahti teha ust.*

*Aeg vahepeal, näen, tedagi on muutnud
on sügavamaks palgel kündnud vaod,
ent endiselt sealt kiirgab arm ja usk.*

*Hea, et sai kuulda võetud kodu kutset
Nüüd, härdund meel, ma seisan koduuksel*

Kalmulised

*Nägin unes, et koju jõudsin.
Õunapuult lehti langes.
Ema kaevu juures seisis,
vett pumpas halli pange.*

*Isa kuuri ees äket seadis
ja hobune korskas sealsamas –
küllap on minemas, teadsin
põldu kartuleid äestama.*

*Lauda taga kuusik tukkan
ja mesipuu sumises õues.
Härdus surus mul kurgu kokku,
hellus soojaks tegi põue.*

*Poolihääli "Tervist!" hüüdsin
ja jahmunult silmad lõin valla –
hüüda tervitust neile püüdsin
ma ju järele kalmu alla.*

Isa mälestuseks

*Talveõhtu hämariku hakul
ruttamas end üle õue näen,
kujutluses seisan lävepakul
ja siis lingile ma panen käe.*

*Näen, kuis ema paistab äkki noorem,
lumeräitsak sulab isa näos
ja mind vaevand igatsuse koorem
meeleliigutuse sisse kaob.*

*Memm, kes seal nii logistab väravat,
sa mine ja vaata järgi.
Või oota – ma ise lähen siis,
kui annad sa puhta särgi.*

*Vast poeg tuli kartuleid äestama,
tal hobu käes lõhkuma kipub.
Anna mulle need püksid ja kuub too ka,
seesama mis nagis ripub.*

*Nüüd aga kõlaks kui pulmakell –
no kellel siin külas pulmi!
ainult vanad kõbid siin jäänud on veel,
aastaid sama palju kui mulgi.*

*Nad käivad veel ringi, aga mina ei saa,
ei pääse ma välja majast,
aga kartulipanek ju pooleli jäi
ja äkegi kõbimist vajaks.*

*Ja keegi nii kolistab väravas,
et segi viib sõnad mu keelel,
aga sellegipoolest, mu naisuke,
kogu aja mul püsid sa meeles.*

*

*Kõrge taevas ju kisub koomale
ja sadu vist hakkab peagi,
särvasinine taevas koomale,
ja mu süda, mu süda ei teagi.*

*Justkui variseks haavapuult sügisleht,
mis niigi peab langema peagi,
justkui kustuks kõik, mis elus teht',
ja mu süda, mu süda ei teagi.*

*

*Ei tõuse mu käsi lingile,
ei söanda ma astuda sisse –
on mu isa vaim ja mõte ja hing
kadund mitteolemissse.*

*Ja ma tunnen, kuis maja lääpa vaob
ja me õues on tühi ning pime.
On nii troostitu teada, et muuta ei saa
kõike toimunut isegi ime.*

*

Muld on raske

muld on raske

muld on raske rinna peale

muld on raske kulmu peale

muld on raske südamel

Kuis mul isata elada?

Kuis mul taadita astuda?

Võõras veri vaeb ja valvab

Võõras samme loeb ja salvab

Võõras toetab ja toriseb

Ei ole isa õpetamas

ei ole ätti ergutamas

Oli tamm - ei ole enam

Pool tast välgu pihustatud

teine pool murest muserdud.

*

*Vend, kuidas meil trööstida ema,
kui endal veekalkvel on silm?
Vend, kuidas mul trööstida ema?
Ei ole see mööduv pilv.*

*Võib uude elusse uskuda,
kui oled veel terve ja noor,
võib tulevikusse uskuda,
siis kui unelmaid veel lood.*

*Aga kuidas, vend, trööstida ema?
Seda pilve ju tuul ei vii.
Ei suuda me trööstida ema,
sest tröösti ju polegi.*

*

*Sahk läbi roostetand ammu,
krundi piiridki kadunud,
maa kätele andis rammu,
maa rammu neist imenud.*

*Kui palju küll kuldset seemet
oma elus on külinud ta...
Vend, kas see, mida meie teeme,
sama puhas ja ilus on ka?*

*

*On külmad kivid lapiti veel aias
seal koplis koduõue all,
kui mina juba ammu ilmas laias*

*Taat ladus aiaks need, kui olin alles naga,
käed olid osavad ja kärmed tal.
Nüüd ise kalmukääpa all ta magab..
Ja maja müüdüd.*

*Mina ilmas laias,
ent kivid ikka veel on lappi kopliaias.*

1980

Ema kalmul

Akende tühjad ruudud
 vaatavad tühja aeda –
enam ei ole seal midagi
 ilusat vaadata-kaeda.
Õunapuud kõik on küll alles,
 alles kõik pöösad ja lilled,
aga küsivad aknad:
 milleks nad enam, milleks?
Pole siin tulemas-minemas
 ilmale toojat-loojat,
pole akendes tulesid,
 pole tubades sooja.
Pole ju kõige teadjad, juhtijat-seadjat enam,
 pole ju enam ka ema.
Akende elutud ruudud
 vaatavad vastu tühjalt.
Looja ja elutooja
 lebamas kalmu põhjas.
Kustunud juba on temagi
 viimane südametukse.
Kodutult enese taga
 sulen ma koduukse.

Kodunurk

Jaan Tänavots

*

Juurtpidi mullas maasikad

ja sõstrad veel ema aias,

kus kord joosta sai paljajalu.

Umbrohtu uppund nüüd maasikad

ja kogu see lilleilu –

kes enam neid hooldaks ja hoiaks.

Küll aeg matab hingevalu.

1980

*Söödi ja joodi mu venna auks
ja kiideti teda taga,
aga vend juba sügavat rahu-und
külmund mulla all magas.*

*Miks me ei kiitnud, kui elas veel,
vaid käisime sõnatult mööda,
miks me ei õpetand elamist
maailma tahtmist mööda?*

*Ise ta eneses kandis kõik,
mis kuhjunud oli temas,
kuni ükskord nõrkes, ei jaksanud
seda kandamit tarida enam.*

*Mitte keegi meist siis ei juhatand,
kuidas saaks saada vabaks,
alles nüüd siis sööme ja joome ta auks
ja kiidame teda taga.*

Nii vähe lehekülgi oli mu venna eluraamatus. Nii vähe.

*Mis mägi see oli liiga järsk
mis müür liiga kõrge varjamaks valgust
mis puu see mille tagant metsa ei paistnud?*

*Mäletan teda endassesüvenenut
lobisemas kõigest ja kõigist
ainult mitte sellest oherdist mis puuris
päevast päeva
ehk ka tunnist tundi
ta südamesse
mitte neist laastudest mis langesid
ta hingest üksteise järel ja aina ja aina*

*Millal juba koputas ärakutsuja ta uksele?
Keegi ei tea Vastuse mattis endaga
Ja süütunne liigutab mu südame all
kus olin mina siis
kui oherd puuris ta hinge
laast laastu järel langes ta elupuust?
Targalt kõnelesin maailma asjadest
ent mind poleks nagu olnud
olid ainult pimedad silmad olid tundetud meeled
kui laast laastu järel langes mu venna elupuust
Ei tajunud seda valutavat tühjust hinges
seda kõrvetavat lagedust külmetamist küdeva pliidisuu ääres
suutmatust astuda üle varju mille päike on heitnud
minemisest läbi kuristike üle purrete
kõikuvatest iga hetk lagunevatest üle astumas
pehkinud lauad rabelemas jala all
veevoog kihutamas pööraselt kaasa hüüdes
ja unustad end hetkeks liig kauaks vaatama mustavasse
pöörisesse*

Jaan Tänavots

Kodunurk

*

*Nii söödi ja joodi mu venna auks
ja kiideti teda taga,
aga vend, see kiidetu, nutetu
juba külmunud mulla all magas...*

Kodunurk

29.10.1977-19.01.1978

*On lage väli, tühi künkanõlv
ja ohakaisse kasvanud on põld.
Ei jookse lastekarja tanumal,
on nende kilked mets siin unustand.*

*Kodunurk, kodunurk...
Nukker on täna see paik.
Kõnnin ringi siin, kare kurk,
mööda rohtunud tanumaid.*

*Läksin siit, tuult täis pihud,
ennast jalule panema.
Tagaselja viisid ihu-
hädad hauda mu vanemad.*

*Maja värskelt remonditud.
Ennem oleks ta lagund.
Välja juuritud aias kõik õunapuud.
Võhivõõraid nii tuppa kui õuele jagub.
Kõik on nii heidutav, nõnda võõras ja uus.
Kogu lapsepõlv oleks kui kadund.*

*Kõik on müüdnud – nii maja kui künkanõlv,
maha müüdnud ja tehtud rahaks.
Kas minu kodutunne, mu lapsepõlv
ka koos sellega müüdnud on maha?
Müüdnud maha mu elu parim päev,
lapseiga ja noorukipõlv,
müüdnud lapsee metsatukk, liulaskmise nõlv,
väravakask, mida väravas kasvamas enam ei näe.
Kõik müüdnud ja rahagi raisatud
ja meie kui tolmukübemed*

Jaan Tänavots

üle Eestimaa laiali paisatud.
Ma end vahel põlgan ja häbenen,
kui nüüd siin külateel seisatun,
et siit läksin ja ära jäin –
tulla tagasi puudu jäi jaksust

On katkenud side habras.
Minu laps mitte miskit ei tea
sellest kõigest, mis siia mind kutsub.
Kui katki on raiutud juured,
eks siis ju ka ladvad
selles kunagi kuivama pea.
Muu küla on laokil ja lohakil,
põllud kõrgeis ohakais kohati
või rakvere raibet täis
või isegi lepavõsas.
Hea, et seda ei näinud mu isa,
mida teinud on uuem aeg,
mida kõike see külla on lisand.
kuhu kadund ta töö ja vaev.
Pooled majadki tühjaks on jäänud.
üle ukse käib põiki laud –
ära minnes nad maha jäeti.
Ees ootasid lahkujat imedemaad,
kus hõlpsamat elu elad,
kus eluks midagi rohkem saab
kui saab sellest ääremaa külast.
Need kes jäid, on vanusest väetid,
keda peagi ees ootamas haud.
Elu külas siis päriselt hääbub,
rohtu kasvab ka külatee.
Üksnes see ainuke maja veel,
kus minu lapsepõlv möödus,
nagu peole end üles on löönud.
Seinad on värvitud, katus uus,
trepi ees õitsevad lilled,

Kodunurk

Kodunurk

uued on aias ka õunapuud.
Kellel siin jaksu on selleks?
Keegi, kes kunagi maja ostis,
pidama jäänud on siia.
Pole ajad, mis käinud risti-rästi,
suutnud teda siit ära viia.

Mingil moel autoga saab ju siit linna,
lapsed kooli ja tööle ise ka saab –
mis see kümmekond kilti siis maad!
Või kui vaja on poodi minna.

Jaan Tänavots

*

*Laps suuril silmil kuldset lille vahib,
kuldlille imelist kui väikest päikest,
pihk aralt küünitamas õie poole.
Laps on veel väike, alles väga väike
ja ta ei tea, kas võtta õit ta tohib,
ja murda pihu kuldseid päikseid täis.
On lapse silmis tegutsemisõhin.
ta juba välja sirutand on käe
ja piilub salamisi ema poole -
kas suudab seda nii, et memm ei näe...
Oh, asjatult ,laps, oled ärevil,
sest sa ei tea veel, et see ei ole lill,
see kuldne päikseõis on ju umbrohi.*

1980

*

*See oli pehmes udus äiksejärgne õhtu.
Suur uhke kask sai äkki pikseroaks,
välk puusse lõi ja sajaks pilpaks lõhkus,
kui magama me seadsime end toas.
Näis, et on äike selleks korraks möödunud
ja naer ning nali laste vahel käis,
Kõu äkki raksatas, kõik majas vaikseks jäi –
välk oli meie kaske sisse löönud..
Ei mõelnud meie lapsed selle üle,
et kask meid oli päästnud taevatulest*

1980

*

*Istun, poisike, väravakase all
alles päevasoojal kivil,
kõrge kuusik minust on vasemal,
selja taga õunapuud rivis,
Ees viljapõld tuules veel voogab pisut,
lõhnab valmivast rukkist. Või oli see nisu?
Istun seal, et kaugusse vaadata
nagu oleks sealt midagi oodata,
süda nukrusest kokku kisub.*

Mis ma ootasin, poiss, seal kase all?

Võib-olla sind, ehk juba sind.
Mingist aimdusest ärevus südame all.
Ise vaevu vaid jõudnud teismeikka,
juba tüdruku järele igatses hing,
Kaua tuli sind otsida, oi kui kaua,
teed pidin käima vaevalist, pikka.
Kojutulek jäi ikkagi hiljaks –
isa-ema on mõlemad hauas,
on õsitud kõik nende eluviljad
ja pole ju enam talugi,
kuhu tagasi tulla tahaks,
Kõik müüdüd, kõik tehtud rahaks
ja küla laokile jäänud.
Enam tagasi ajad ei käändu,
kui ka südamest seda paluksin.
Pole kohta nüüd, kuhu mul varjuda,
kui südamevalu teeb liiga.
Pean lõpuks ma sellega harjuma,
et enam ei kuulu ma siia.

Oleksid sobinud küll, oleksid sobinud hästi

nagu haldjas sellesse majja,
ümberr mets loomaradu täis risti-rästi
ja lilli palju aias.

Kujutlen sind, rõõmsat ja head,
ringi lippamas majas ja maja ees,
kärme ja hoolitsev, alati püsti tume pea,
rõõmus naeratus suul ja rahu südames.

Hommiikul lüpsile ruttamas,
pärast põllule mehele abiks.
Ja kiitnuksid külas kõik tuttavad:
oi, on sinu noorik vast tubli.
Süüa tegemas, kitkumas rohtu,
et peenrad ei läheks raisku
ja siis lõpuks väsinult õhtul
pugemas minu kaissu.

Ainult unelm see kõik on olnud –
poleks põllumeest minust küll tulnud.
Olin poisike nõrga kondiga
ja mind adra taha ei lastud
põllumaad narrima-songima.
Kuigi vend juba vaol astus
nägema kündja valu ja vaeva,
tegema tööd, mida senini
isa teinud ajast aega.
Tuli koju, särk turjal higimärg,
aga loom vaja sööta ja joota...
Ikka ees ootas aina tööde järg,
polnud puhkust tal loota.

Aga nüüd on siin ääremaa.

*Bussid ei käi, rongid ei peatu,
külatee rooplik ja rohtund,
ainult jalgsi siit välja saab
ja jalgsi tagasi õhtul.*

*Kümme versta ju ainult on linna,
aga polegi siit ju teed
nõnda lihtne leida sinna –
mets kui tara on ees.*

*Põllud, mis kord olid korda seatud,
umbrohus on hullumoodi.*

*Lepavõsa ja takjas ja ohakas,
justkui peremees oleks lohakas
ja ei hoolitseks maa eest.*

Aga polegi peremeest.

*Kõik nooremad ära siit läinud
eluks otsimas paika teist
ja ammugi kodumail käinud
pole mõnigi neist.*

*Pole minagi, häbiga tõden ma,
aastad teinud on oma töö
ja pannud ka minu põdema.
Ja kuigi veel süda lööb,
pole minust nüüd pealehakkajat,
elu uuesti käima lükkajat.
ja mida siin lükata ongi...*

*Tühjad majad on ümberringi,
klibupõlluga ennast ei toida,
pole mitte ainsatki masinat
pole hobustki, kellega sõidaks,
pole sentigi raha, jalatäit maad,
pole midagi, millest alata saaks.*

Jaan Tänavots

*Kes veel noorem ja tragim, läks linna.
Kuhu mujale ikka siis minna!
Linnas on laiad ja siledad tänavad,
siin külateel sügavad roopad.
Linnas poeneiud kärmed on tänama,
mingit tänu ei ole siin loota.
Ainult tööd, ainult ränkrasket tööd,
mis selja vajutab looka,
ja mure, mis hinge seest sööb*

*Linnas on restoranid ja baarid,
klubid ja hämarad tantsusaalid,
säravad marketi vaateaknad
nõnda, et silmadel valus hakkab,
väljas seal uusimad kaubad ja moed,
aga on seal ju ka sokuhänd-poed.
Igale nõnda, kuis rahakott kannab
või nii nagu välja kaubelda annab.
On ka kasiinod ja litsimajad,
kõike, mis lõbusaks eluks on vaja
Miski seal võtab ja keegi seal annab
kui ainult käe oma taskusse ajad.
Ent on ka põnevat imede ootust,
miljonivõitude ärevat lootust,
usku, et võidad kord niikuinii,
usku, et AIDSini lõbu ei vii –
on ju seal linnas ka prostituudid,
kõikide odavad tänavaprüüdid,
röövlinäod, pätid ja taskuvargad,
kerjused almust palumas hardalt,
pinkidel tukkuvad kodutud
ümbrusest sinna on kogunud.
On ent ka politsei pidamas korda.
Sulle, kui vaja, ka kraesse ta kargab,
Tänavad ööselgi pimedas*

Kodunurk

Kodunurk

tuledes nõnda, et imesta.

*Pole vaid looduse kirglikku ärkamist,
laulurästaste laulukoori
vaigust lõhnas kuusikust:
pole õrna orase tärkamist
mustast ja koredast põllumullast
ja kitsede nosimist orase kallal,
pole kaskedel lõhnavaid lehti noori
metsas, kus suvel sai luusitud,
rohus punavat maasikamarja,
karjamaal uitavat piimakarja,
pole karjast ja talumeest
ja perenaist hoolt kandmas kõigi eest,
lapsi küla peal jooksmas ja naermas,
pole elu täis rõõmu ja vaeva.*

Jaan Tänavots

*Lihtne on võõrana käia siin ringi,
kus enam ei ühtegi tuttavat,
kus pole kohustust mitte mingit,
valmis jälle siit ära ruttama.*

*Paeklibu. Sammal. Höre kare rohi.
Kas meeles on see kõik, mis unuda ei tohiks?
Loopealne kodune, kehv karjamaa,
kus kurjad kadakad ja soojad kivirahnud
ja muulukate otsimise ahnus...
Kõik oli kord... Ja kõik on meeles veel...
Mis ükskord minu oli, loodan, see
kord mõne teise lapsepõlveks saab,
saab veel ehk mõne lapse imemaaks.*

Maja värskelt remonditud.

Parem oleks ta lagund....

*Kas ikka oleks?
Hea, kui keegi taas siia elu tõi,
õhtul kambris taas süttivad tuled.*

*Uus peremees voodri seinale tagus,
uue katuse peale lõi,
rohtund aiagi üles raadas,
kiskus üles puud vanad ja kidunud.
Poleks keegi meist, lastest, sidunud
end selle paeklibumaaga.*

*Olin poisike nõrga kondiga
ja mind adra taha ei lastud
põllumaad narrima songima.
Kuigi vend juba vaol astus*

KUUSK

*Vaid põlvepikku olid siis,
kui rada minu ära viis.*

*Sa minust palju noorem ealt,
kuid juba kasvand üle pea.*

*Ja mühised ja nohised,
kui tuul su okstes kohiseb.*

*Või selline siis oledki!
Tee lahkem nägu ometi.*

*Ah, tean, et tige pole sa -
see kevadtuul sind erutab.*

*Sul punga järel paisub pung,
käes varsti puhkemise tund.*

*Veel ootad üksnes päiksekiirt,
mis pilved viiks, mis pilved viiks.*

Suvisted

*Kanavarvastest kollendav nõlv
ja siin magusalt mee järgi lõhnab,
säravsinine taevavõlv,
muld päikesesoojust õhkab.*

*On ju suvistepüha päev
ja rohigi täna ei kasva
ja võid laiselda päikese käes
ja muretult lõdvaks end lasta.*

*Noorel rohul mõnus on lesida,
pilg sinaval taeval laial.
Ainult suvistepühal nii laiselda saab,
suus maitse veel pühadesaiast.*

*Ja jälgida, kuidas pääsude lend
siira-viira käib läbi õhu
ja vabalt ning muretult tunda end –
elu poisikest veel ju ei rõhu.*

*Pikk kevadpäev alles on ees,
mida kõike jõuab veel teha!
ja elu, mis päevast pikem veel,
kuhu kiiresti jõuda tahaks.*

*

*Pidasin, poisike, pühi –
mis muud mul ju teha jäi.
Noorusest pea oli tühi,
aga hing oli rahutust täis.*

*Suvistepäev oli jahe –
pärisuvi ju polnud veel.
Hulkusin külavahel
kuni kiige juurde viis tee..*

*Kiigel olid ka noored plikad
ja kased lõhnasid
ja mõndagi plikat pikalt
ma piiluda tihkasin.*

*Varsti läbi sai suvisteõhtu,
väljas läinud oli pimedaks.
Pühad lõppend ... ja miskit ei juhtund,
ei leidnudki imedemaad.*

*Aga meelde jääb päikeselõõm,
kanavarvaste kollendus aasal, ?
suure suve saabumISRõõm,
mille endale ellu sain kaasa.*

*Ja peagi on elugi läbi
nagu suvistepühagi
ja sellest, mis tundsid ja nägid,
ei jää järele midagi.*

*Oma imedemaa kas leidsid.?
Tõenäoliselt siiski – ei,
kuigi eluaeg südames hoidsid.
Ent kas leidnud on keegi meist,*

17./16. 04. `09.

*Tuules toomingas kui joobnud naine tantsib,
kui ma läbi lume kodu poole vantsin.*

*Millest küll ta metsik purupurjus rõõm?
Minulgi on jalus ainult väike sõõm.*

*Tuleksin su juurde lööma tantsutralli
nüüd, kus lääneraju mängib tormipilli.*

*Aga hang on kõrge, märga lund see täis.
Kevad, näed sa, siit on juba läbi läind.*

*Küllap tema sinu maani täiski jootis,
kui siit tulistjalu põhja poole jooksis.*

*Ahne suuga võtsid pika sõõmu sa
ja nüüd pidada ei oma rõõmu saa.*

*Raputad nüüd juustelt maha lumerätti
ja on tuhat õit sul peidus pungakätkis.*

Toomemarjad

*Suu pungil täis mörkjaid marju
kõõlun kõvera oksa peal puus,
hoides päikse eest lehtede varju –
päev on palav veel augustikuus.*

*Igasuvine maalapse mõnu –
toomemarjad ja piimajuur –
pole mööda need läinud ka minust,
nende mekk püsib senini suus.*

*Taigmarjade _mage maitse,
magus muuluka pihutäis,
vängelt lõhnava madara õitseng
mulle senini meelde jäid.*

*Ma veel praegugi oksa peal kõõluks,
mörkjaid marju pungil täis suu,
saades osa veel maalapse rõõmust,
kuigi enesel hall juba juus.*

2009

